

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
кromi днів по
неділях і святах.

БУКОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Переплатка 10 зл.

Голоси праси.

Сими днями про нашу газету *Буковину* заговорили ріжні інші газети, польські, волоські, московофільські і наші руські. Всі з іншого боку до нас беруться — і ми більше з цікавості, як для оборони (бо поправді не відчуваємо потреби боронитися против людей, що або не знають наших відносин або їх на свій лад представляють), хочемо нині тим голосам праси придивитися.

Тутешня *Gazeta Polska* в статті п. з. *Nasi Rusini* хотіла подати свій погляд на буковинських Русинів-народовців. Поставила собі питане, що за люди, ті *nasi Rusini*, і не найшла на то доброї відповіді. Каже, що між нами є сторонництво правителственне під проводом проф. С. Стоцького, котрий є видимою головою табору і головним діячем. Але кромі того є ще *Праця*, газета для мужиків, котра пише зовсім інакше, як *Буковина*, а іменно намовляє селян до різни. „Відносини і інтереси д-ра Стоцького з правителством нас — каже — мало обходять, але маємо право спітати поважаного посла, що значить то залияння (?) — до панів польських в єго *Буковині*, а ся намова хлопів до різни в єго *Праці*?“

Gazeta Polska є тій думки, що і *Праця* то орган проф. Стоцького, а навіть що она удержується з *Буковини*. Третій номер *Праці* дав *Gazetę Polską* причину до таких далекосяглих виводів.

З них ми зміркували, що *Gazeta Polska* не знає наших селян і була би в великому клопоті, якби хотіла їх справді чогось навчити і пересувати. *Праця* порушує майже самі економічні справи селян, поясняє закони (є поставила собі за ціль) і виховує селян на обивателів. Промавляє до них в такий спосіб, якого уживають всі популярні видавництва руські, а який виходить зі знання наших селян, котрих ніяким чином не розбудили колисковими тихими піснями. Наші селяни на *Буковині*, то ще темніші люди як галицькі. Бачити їх поступки при виборах, то трудно не обурити ся на них і на тих, що хотять їх дальше в тій темноті держати. Хотіти їх заспакі умі розбудити, то до того потрібно або таких сільських пророків, які в нас від часу до часу появляються, або порушувати передовсім єго економічні інтереси самими „хлопськими“ аргументами, котрих, сподіваємося, від нас навчуть ся небавом і Волохи, так як ми навчилися від Поляків.

Ся випробована метода для розрхання селян Полякам зза зеленого столика вічно здає ся гайдамаччиною і намовою до різни. Але у них тими словами називано у нас уже і найлюдяниші вчинки і тому в них добачуємо лише съмішну пересаду.

Праця не є органом проф. Стоцького, тілько п. В. Будзиновського, котрий заразом є касиром Рускої Каси і, маючи друкарню в подвір'ю, є на стілько практичний, що не друкує своєї газети в Коломиї.

Праця не удержує ся з фондів *Буковини*, бо кошти видавництва не великі, і їх селяни зовсім звертають передплатою. А що газета ведена відповідно для селян, видно з того, що шириться скоро і певно небавом вище всякі інші популярні московофільські видавництва.

Gazeta Narodowa передрукувала статтю *Gazetę Polską*, очевидно не бачивши *Праці* і на очі. *Strachy na Lachy* не потребують, як видно, бути дуже хитрими, бо леда чого зяче серце Поляків наликає ся. „*Nasi Rusini*“ на *Буковині* не мають ніякого діла з Поляками, котрих ту лише горетка, отже не мають потреби ані заливати ся до них, так як они в нас заливають ся і до Волохів і до жидів, ані намовляти своїх селян до різни. *Gazeta Polska* перехопила фразу галицьку і, хоч ту немає одного села польського а дідичі-Вірмени відхрещують ся від галицьких Поляків, думає собі, що її ту оплатить ся лякати людей нашими „гайдамацькими“ інстиктами. *Gdzie Rzym, gdzie Krym, a gdzie karczmy babińskie!*...

*

Bukowinaer Post познакомлює своїх читачів з нашою статею „Від Вислоки аж по Дон всюди Русин автохтон.“ Каже, що против наших національних змагань не має нічого закинути, не дивує ся нам в ласці своїй, що ми, українських письменників уважаємо за своїх, від біди годить ся, щоб ми і ювілей Котляревського обходили, — але не подобає ся її наше старане, щоби Русини знали, що їх нарід, то не жменя

Гарна жінка.

(За Германом Бар переведена Дарія Михайлівна).

(Конець).

Можеш зрозуміти, що діяло ся зі мною. Не боягуся я, але в літі, ще і на феріях! Дякую гарненько! Готовий дуель — та за що, про що, з ким? От і кінчу дурну справу коротко: Я бачу, моя любенька, що Монахія не сподобала ся тобі. Вона справді і глупо ту довше сидіти. От за дві години ми на потяг, та давай перейдем до *Schlirsee*. Там є у мене старий друг Крутоверт, і живе там вигідненько а гарно. Так і прощає, Монахія, ми збираємося хутенько, а за дві години вже в дорозі. Готово!

Сей тон є знакомий, знає і те, що ніяк противити ся мені. О годині 4. ми були вже в *Schlirsee*. Крутоверт, новідомлений телеграмою, вишукав нам гостинницю над озером, величезна комната, а вид прелест, на озеро та на цілій гірський прогал. Моя жіночка, як звичайно по подорожі трохи змучена пішла спочати. Я дорвався ровера. Обіхав місцевість, на почту понад озеро — нагулив ся до волі. До гостинниці вернувся коло восьмої. Ганка сиділа в городці, та ніби читала книжку. Гостій в городці не було богато; при однім столі двох мужиків, а при другому місцевий парох з лісничим. Я тут почув спокій та красу, от тут бі я і лишився ся на довше. Спер я ровер при дверах, та прямую до

неї. Вона-ж в білім вигідненськім костюмі сидить якась несвоя, та скучно ніби з задуми глядить гень понад озеро. І справді вид принадний — та бачиш там хлони, ту піш і старий лісничий, от і жаль! до виду конечна публіка. Зближується до неї тихесенсько: як же тобі? Вона глянула на мене — ой як страшно, погляду сего не забудти мені ніколи — врешті каже: то се твоє *Schlirsee* прихвалене, славне! На ланцух бери мене, я присягаю, довше як два дні, не відержу тут; — се не для мене сторона!

— Алеж глади, таж ту прегарно, озеро...
— Озеро, се баюра не озеро, за мале!
— Ся люба долина.

— Власне долина то не здоровово, в ній чоловік стає нервовий, се скаже тобі кождий лікар! —

— Довкола гори.

— Я взагалі не люблю горі!

Павза. Вкінци складає все до куни: „Харч поганий, від баварського пива стає чоловік товстий, і яка неволя мені тут зхлоніти, здичіти? Колиб у мене була до сего охота, так пошо було віддавати ся? Радше в монастир! Але ти віддав мене не любив ніколи!“

— Нічо, нічо, кохана, не до виодоби тобі тут, так хотьби і завтра дальше.

А мені самому чогось ніякovo, сумно: ся безнасташна вандрівка, заедно на потягу, що дні чужі лиця — се просто страшне! Радби яде небудь посидіти та видихати ся, спочати. Але що діяти? Ганка видно конечно мусить мати адоторів. В Відню, де не вкажеш ся, на

проході, в театрі, на концерті, всі на нас вітрящують очі. — Від коли тямить Ганка, все так було, от чому є тепер без адораций і життя нема. Без того вона — як пристрастний курець без люльки. Мій любий — ту злишні всякі аргументи — от воно як. Кому се не до ладу, на то єдина рада, не бери гарної жінки. Так або сяк. Так я кмітував собі, болі вона ще спала, а я ранесенсько вибрал ся в ліс. Сумно глядів я по блискучім озері, по широкій прегарній долині. А знай, що єю сторону весселу з єї мешканцями все съпівучими я люблю дуже. Якже радо побув би я тут! Та — слава Богу — наприла на голову думка щаслива. Ану-ж удасться! Не йду а лечу просто до моого Крутоверта, до моого любого старого Крутоверта, славнозвісного съміхованця баварського, котрого патретували Ленбахи Стук, він там мешкає в пречудній вілі. Та врешті, і ти его знаєш, який він: заедно веселій, розтріпаний — в голові повно плянів, все трохи розсіяний, все побалагурить, але і товариш з него, лініного не шукай. Крутоверте — кажу — зробіть мені одну ласку. — „Алеж, розуміє ся, що зроблю, зроблю. Щож вам треба, що треба?“ Нині вечером іду на лови, ту такий проклятий цапине, цілеский тиждень поганець робить з мене дурня, але пожди-пожди лишень, буде тобі амінь!

— Отже, любий Крутоверте, слухайтеж хвилинку: Справа се іменно важна.

— Алеж добре, добре! Чи бачили ви вже моого нового Ленбаха? Кажу вам, се щось най-

Русинів над Прутом, лише їх далеко більше. Щоби в тім добачити навіть антидержавні змагання, як добачує їх *Buk. Post*, на то очевидно потрібно вже візантійського кругостіства.

50-літній ювілей панування цісаря буде обходити вся Русь згідно, так як і вся Австрія, разом з тими Волохами, що їздили до Констанці... і з тими москофілами, що їздили на ювілей крещення Русі аж до Петербурга, хоч могли сей ювілей обходити також дома... Як Русини будуть обходили ювілей цісаря, тим нехай Волохи не журяться; Русини, що лише в Австрії мають свободу розвою, будуть сей ювілей обходити певно сердечніше, як ті, що плачали 1876 року на прилучене Буковини до Австрії, а не до Румунії...

Buk. Post інсінує нам, що у нас сей ювілей менше важкий, як наші специальності-народні, котрі знову радить нам обходити згідно з москофілами. Наконець дораджує нам такий провінціональний патріотизм, яким величається сама...

Буковино-Волошино,
мій солодкий краю!
Хоч не рад, берусь за боки,
Як тебе згадаю! — —

Не даром наш край називають „зеленою“ Буковою! — —

*

Галичанин нарікає на Буковину, що поважила ся запротестувати против съятковання відродження Русі і москофілами. Зміст статті, написаної против нас, писаний в дусі: „Так, то наша спілка до виборів була добра, а до ювілеїв нас не треба?!”

„В біді мирились — на працінику побились — каже Галичанин. — Як видно, Буковина і радикальні „младенці“, а за ними з великим вдоволенем і польські газети, хотіли би, щоби злока двох головних партій, освячені недавно страшною борбою а то і кровю виборців, визвавши небувалий підем національного духа, розбігла ся на всенароднім ювілею! І не диво, адже рентильна Буковина, часть зелених радикалів і всі польські газети противились тій злуці перед виборами і під час виборів, бо она страшна для новоєристів і всеї польської політики. Що-до Буковини і польської праси, то „москофільство“

є у них лише покришкою для агітації против спільногого празновання ювілею Галицької Русі. Що до Академичної Громади, то ми здогадуємося, що она ціро виновіла свій протест. Але що з него виходить? Виходить, що виділ Академичної Громади не знає ні історії відродження Галицької Русі, ні що се таке „москофільство.“ Тим ми і оправдуюмо грубість і безличність їх заяв. Протестанті у своїм незнаню, а *Буковина* в запопадливій службі польській політиці зовсім забувають о тім, що іменно серед тих людей, котрих они називають ренегатами, ще живуть не тільки очевидці, але і участники і діячі відродження Галицької Русі. „Той Дідицкий“, як *Буковина* називає нашого ветерана-патріота, більше зробив для галицької Русі добра, як всі новоєристи, на купу взявши, можуть її зробити зла. Він участник і діяч відродження галицької Русі, з его іменем вяже ся наша історія, почавши від 1848. року, а ту радикальні младенці і баденівські писарі кидають ему в очі словом „ренегат!“ Таку Русь, яку референтували би *Буковина* і радикальні младенці — ту згодимо ся з д'ром Франком — годі любити. Она найшла би любов лише в *Gazet-i Nagod.*, подібно як заяву Академичної Громади і коментарі *Буковини* помістили майже всі польські газети.

Незнає, що таке москофільство, довело Академичну Громаду, аж до неприличності. Ми не сердимо ся на єї виділ, але, щоби єї нарозумити, скажемо: „москофільська“ ідея настільки широка, що обнимає всю Русь, і не вилучає з неї нікого, навіть новоєристів. Ту на галицькій землі, москофіли в національному відношенню такі самі (?) Русини, як і народовці, а навіть новоєристи і радикали, а відріжняють ся від послідніх двох фракцій лише тим, що не лижуть руки, котра бе народ і не деморалізують народу невідповідними для рускої душі, для способу руского життя і для народного розвою науками соціалізму.“

При читаню сеї нещирої відповіди Галичанина мимоволі приходить на думку пословиця: Ліз на грушку, рвав петрушинку... Москвофіли все свої цілі скривають — і се у них така безхарактерність, що обурює навіть молодіж москофільську. Коли они, як кажуть, такі самі Русини, як народовці, то чому не приймають народної мови?! Коли-ж они не такі Русини, а Москаль (бодай хотіть народ змосковицтви), то чому криють ся і поміж донці по циганськи ходять, коли ще люди очі мають і їх роботу бачать? Двох доріг Русин не

повинен знати: або Русин або Москаль, воля кожному вибирати, а не стояти, як Геракль на розстанній дорозі і цілій народ держати на ній!

А на всій іншій наміри, які *G. Post* добачує у своєї партії, найліпше відповісти уступом з поеми Франка п. з. *Ботокуди*, в котрій він між іншим висказує ідеали таких Ботокудів, як галицькі рутені-москофіли.

Уявіть собі: весь съвіт —
Величезний книш пlesкатий,
З верху сонце як цибуля,
Місяць як чеснок лукатий.

Звізды — мак, котрим весь книш
Понрисипуваний з густа,
А в нутрі его лежить
Всяке благо, мов капуста.

В середині е земля,
Мов варена бараболя,
Нею-ж по господній волі
Ботокудська править воля.

На землі такий порядок:
У долині бидло сїре
Робить, мре, хрестити ся, і твердо
Все держить ся предків віри.

По над ним вйті, жандарми,
Поліцейскі своїм трудом
Лад піддержують суспільний,
Шлях рівнають Ботокудам.

На верху-ж вони всі стали
У великий церкві враз
І по всіх безбожних правлять
Соборовий паастас.

В труні перед аналоем
Разом складені розличні
“Ізми“ неблагонодобні
І всі мрії еретичні.

А у стіл хреста на віку
Цівяхами прибиті в ряд
Черепи Прудона, Штрауса,
Маркса й Дарвіна стоять.

Се той ідеал, котрий
Всі правдиві Ботокуди
Серед сварів всіх і бой
Невідступно носять в груді. — —

Добре рибам у воді,
Але кенсько їм в оропі;
Добре Ботокудам дома,
Ta загіблі їм в Европі. — —

ліпше, що зпорудив Ленбах за ціле своє жите! Побачите!

— Отже мій дорогий Крутоверте...

— Але, кажу вам, до Відня не завабите мене і медом. Не піду тай-тайки. Взвали мене, просили! Ні і пі! Ага, знову скажуть: суха коміка. Чуете! На другий тиждень приїзджає до мене Стук! Хто як хто, а сей невно сподомає ся вам. — Ага, а бачили ви мої нові коні?

Бачу, нема ради. От і забрав ся вчинити волю моєго Крутоверта! Оглянув нового Ленбаха, оглянув і нові коні, опісля набалакались ми до сита про Стuka та вислухав я терпеливо і довжезної балаканки про проклітого цапка. В кінці добив ся і я до слова. — Крутоверте, кажу, мусите вчинити мені одну велику ласку. Бачите, ви знаєте тут всіх людей, так і шукайте мені між ними чоловіка молодого! Все одно, хлоп чи писар громадський, найби і поліцай — най стане — розуміє ся за гроші — на час адатором!

— Що, що — адотором?

— Ну так, має адоровать, подивляти мою жінку. Вона гине за тим. От мій плян такий: я плачу за харч і напіток, а за се мій панок не має нічого іншого робити, як що два дводні три години сидіти з нами в городі, і глядіти з далека на мою жінку, але привітно... глядіти дуже привітно.

— Жадібно, любенько? — каже Крутоверт — от вам моя рука, річ скінчена.

Я скоренько поясню ему всі подїї, які

довели мене до повисшого плану: розкажу про пережите в Монахії, та додаю, що і ту мене жде се лихі, коли для моєї Ганки не найде ся адотор.

— Але, каже Крутоверт, діло піде! Пождіть же, кого би тут взяти? З театру годі відставляти кого небудь, бо нам самим не стає — алеж чудово! От і е! Паламарчук — та слухайте — се в загалі чоловік не дурний, талановитий, і має навіть одяг сальоновий. Так і будьте споїльні, я покличу его сейчас, і таки нині сподудя зачне він свою нову функцію! Правда — адоровать, подивляти та зітхати, як міх ковальський...

— Конати з любови, кажу ще раз.

— А так забув, ага, конати, вянуті з любові, очима завертати, а часом нишком і рукою притискати розбурхане серце — розумію, каже Крутоверт, діло піде гладко. Лишіть мені. Я режішер — сеж відомо вам!

— Коханий Крутоверт, спасибіг вам, сто раз спасибіг! Тільки то тес те — чи не гарний се молодець?

— Але-ж ні, куди ему до краси? Та і по що тут краса? Жінці все одно, хто її подивляє, сокіл чи пудель. Річ лише в тім, щоб іменно був який небудь адотор.

— I его правда. Кажу тобі: паламарчука не змалює хотіть би і який маляр. Уяви собі — чистий „Malvolio“ Оберлендера в сальоновім сюртуці. Але вдивляв ся сей добряга, штукар

та годі, не бачив такого я на віку. Крутоверт справді веліт режішер.

Пішов я вечером на почату. Ганночка лішила ся в городі, а вмираючий з любові паламар також. Вернувшись, кажу до неї: Я нароком ходив на дворець, щоб розглянути ся в розкладі їзді; нам найкрасше їхати завтра о 10 з рана.

А вона на те здивована: А се що таке, по що се? Я тебе дійсно не розумію. Чи тобі годі де небудь посидіти спокійно? Гляди, як ту гарно! Се любе озерко...

— Та кажу, се баюра не озеро — замале.

— Як раз в сім краса его, воно тим приєнадне.

— Та ту серед тих гір?

— От як раз для тебе здоровово! Тут і віддихай з повної груді, спитай лише лікаря! Та врешті бачиш: осто гідло мені се вештане сюди і туди, безнастінно зелізниці, готелі, се просто страшне! Ні людий, будь ченний, ми такій останем тут!

І бачиш, ми перебули там цілі три неділі. Кождой неділі приносив мені мій паламарчук рахунок: гажа 27 марок, 10 марок пиво, 3 марки за ковбаски. Я платив радо. Працаючись, я казав ему зладити новий сюртуці; старий витерся на ліктях, бо сердега здер его конаючи з любові. — Я думаю, каже Івась, нам і нині найкраще їхати до Schliersee.

Н О В И Н К И.

Чернівці, дnia 1. червня 1897.

Дирекція релігійного фонду розписує ліцитацію на винайм фільварку „Міловени“ або також званого „Фльорінта.“ Фільварок обирається 270 моргів ріл і 42 моргів сіножати. Винайм призначений на 12 років від осені 1897 року до 1909 року. Оферти найдальше до 14. червня с. р. вадіюм 600 зр. Близші пояснення умов винайму в дирекції фонду релігійного в Чернівцях.

Школа садівництва. Буковинське товариство краєвої культури при помочі міністерства рільництва завело при тутешній школі садівництва курс науки, що має молодих людей особливо господарських синів, котрі скінчили народну школу, навчити плекання овочевих дерев, закладання і удержання домашнього огороду. Нauка буде тривати один рік і проводити ся практично і теоретично. Перший курс науки начне ся 1. серпня с. р. і закінчиться 31. липня на другий рік. Відповідно до пори року практична наука буде обнимати всі роботи коло дерев, коло садовини, ко-

Краєвому правительству закидає ту-
тешна *Bukowiner Post*, що штучно викликує ра-
сову і класову борбу. Причину до того пода-
розвісаний конкурс на секретаря при промисло-
вій школі державній, в котрім жадає ся між при-
логами метрики крещеня. Се так затревожило
згадану газету, що кричить з емфазою „рівно-
правності!“

Гр. Алексей К. Толстой о наших народних піснях. В однім із листів гр. А. К. Толстого (автора знаної у нас повісті „Князь Серебряний“) напечатаних в сего річній цькітній книжці „Вѣстника Европы“ читаемо: „Мій двоюродний брат (Лев М. Жемчужников) приїхав з Малоросії і привіз з собою такі величаві національні мотиви! Они мені перевернули серце. Ніяка національна музика не виразила своє народності з такого величію і силою, як руско-українська („малоросійська“) музика, навіть лучше ніж великоруська, що така вимовна. Слухаючи її, ти постепенно виділа би відкриваючу сперед тобою всю історію Русі-України („Малоросії“), ти лучше пізнала би характер народності, ніж читаючи Гоголя або Кониського... (Тут бесіда о звістній „Історії малоросійській“ прописуваній Георгію Кониському, архієпископові білоруському.)

Посол Песлер, що оногди крикнув до більшості парламенту „там сидить 171 лайдаків, заявив готовість відкликати перед повною палатою сей обидний оклик. Через те і полагодяться в мирній дорозі визвання, які дістали Песлер від кількох послів правиці.

Відпочинок недільний для пекарів
Незадоволені з недільного відпочинку пекарськими челядниками у Львові, котрі працюють найтажшею до 17 годин на добу, скликали в неділю 150 своїх товаришів на збори. Они замість визначених для себе 12 годин недільного відпочинку домагаються щілої доби. Обговоривши сей поступат на зборах, вибрано комісію зложену з 6 челядників і 6 майстрів для унормування відпочинку без інтервенції властей. Надто порушене на зборах гигієнічні урядження пекарень у Львові, справу подійніша платіж і відносин челядників до робітників. Президент міста д-р Малаховський занявся ревно пересмотром пекарень і оглянув їх вже кільканадцять в супроводі спеціальної комісії.

Против обструкції хоче більшість парламентарів заохочити регулямін палати. Пос Яворський ввів уже дотичне внесене а представителі клубів правиці радять над способами його вчинити. Найлагіднішою формою упіймнення „непарламентарного посла“ мало би бути візване до порядку. Коли-б се не помогло, президія мала би право засудити посла на утрату ліття на якийсь час. Третім степенем упіймнення було би вилучене посла від нарад палати на однодо трийці засідань. На остаток міг би посол бути засуджений на опубліковане того засуду на кошт его власний. Кошта такого опубліковання дуже значні. Такі способи для утримання карності існують у Франції. Правиця спішиться виготовити сей проект, щоби в осені вже на перших засіданях міг бути продовжений і ухвалиений.

До Канади в суботу виїхало 79 родин а
345 осіб переважно із застапненцького і кіцмань-
ського повіта. В Лужанах, як довідуюмся, писар
громадський Кульчицький так захвалив людям Ка-
наду, що богато заможнійших господарів продає
газдівства і вибирає ся за море. Чому ви, пане
писар, самі не вивандруєте, коли там так дуже
добре?

Рецензії шевським конитом. У шевця Аби Штернберга у Львові працює челядник, що прямо пропадає за сльовом. Але природа не дала ему тенора, він сам співати не може, то мусить вдоволіти ся концертами других. Щоби мати такі концерти все „під рукою“, він витресував собі до сину хлонця-термінатора Арони Цімера. Бідний Аронко на команду челядника мусів цілими днями висипувати як який тенор, тільки що без гажі, бед проб і без признання. Скорі при роботі потягнув фальшиво, або пустив „кікаса“, що впрочім трафляє ся й найліпшим артистам, дразливий на похибки челядник винисував

ему зараз рецензию — на шкірі. По одній такій рецензії, виписаній імовірно конітом, Аронкови аж гуз набіг під оком. Тоді й терпець ему урвався і він з плачем побіг до поліції з жалобою на острого рецензента...

Нешастє на зелізниці. Дня 23-го мая вночі з двірця віденської зелізниці в Варшаві виїхав особовий поїзд. В тій хвили улицею Товаровою іхав омнібус з 17 пасажирами, поважений через Айзика Курца. Падав тоді зливний дощ, дижурні проте на переїзді дорожниці склонилися до будки. Найшовши дорогу на переїзді вільною, віхав на поміст і в тій хвили дорожники замкнули рогачку з противної сторони, так що омнібус найшовся неначе в саломовці. Серед темноти не могли спостеречи перешкоди, ані завчасу здергати поїзд, що вігнався з цілою силою на віз. Наступив удар; льокомотива, зломивши дишель, відкинула коні на бік, коли тимчасом розторощений омнібус найшовся по правій стороні. Серед тих відломків копичилися тіла вбитих, ранених, або тих, що щасливим случаем вийшли ціло. Майже всі були жиди, лише кількох християн, та й ті, спаслися якось щасливо.

Дрібні вісти. Комісія виделеґовала міністерством для розслідування справи, укінчилася вже свою акцію і провірила, що загальна сума, взята злодійським способом через Мільковского з державної каси доходить 38.000 зр.— Леонтий Голинський, радник галицького вищого суду краевого куратор ставроігнанського інституту помер у Львові по довшій слабості в 62 році життя.— У Вижници зірвала вода міст на Пруті. Також у Виженці міст на повітovій дорозі дуже ушкоджений. Вода позабирала богато кльоців а піднісela ся була до двох метрів понад звичайний стан. Тепер зачинає вода опадати, але дуже поволі, бо все ще перепадають дощі.

Телеграми „Буковини“.

З днія 30-го мая 1897 року.

Відень. Vaterland доносить, що парламентарна комісія правиції заступникам президента ради державної послам Абрагамовичові і Крамаржові виразила подяку більшості парламентарної за оборону прав ради державної під час последнього засідання. З визшої Австрії вплинуло до тепер 16 петицій проти обструкції.

Відень. Цісар уділив передвчера авдіенцію гр. Баденсьому і вислухав его спровоздання з те-першого положеня в раді державній. Sonn-и. Monntags Ztg. доносить, що після інформацій з урядових кругів гр. Бадені має намір просити цісаря, щоби відрочив раду державну дня 5. червня. Відрочене ради державної має на ціли, щоби під час літа зібрати ческий сойм. Там у Празі гадає правительство поєднати ненависних тепер Німців і Чехів.

Відень. Цісар відіхав нині рано до обозу в Бруку а поверне завтра.

Паріж. Агенція Гаваса доносить з Атенів: Всякі поголоски про антидинастичний рух і ріжниці межи правителством а королем не мають найменьшої підстави. Публична опінія не прилучає ся до тяжких обвинень, які закидають династії поодинокі часописи. Порядок запевнений через злуку уміркованих елементів.

Царгород. Після донесення бюро Райтера порта в відповіді до послів держав опирає ся на тім, щоби з Грецією установити 14 дневний розем оружний. Колиб за той час не покінчено угоди що до умовій міра, можна би разом продовжити. Порта желає собі як вайскор-шого покінчення угоди міра.

Атени. Бюро Раїтера доносять, що греке правительство приклонне довершити воєнний розум з Туреччиною.

Прага. Цісар живеть від земельного шкоту десять тисяч зл. для Ічинського і гогенольбурського повіту, що потерпіли дуже від хмаролому.

Памятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень
у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одноке руске товариство асекуративне, обезпечає будинки, скот, господарські знаряддя, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках проти пожеж і огнєвих за можливо найнижчою оплатою.

Дністер розпочав п'ятий рік своєї діяльності. Фонди „Дністера“ після заключень рахункових з днем 31-го грудня 1896 виносять: фонд основний 50.000 зл., фонд резервовий 54731 зл. 04 кр., резерва премії 34737 зл. 03 кр., разом 139468 зл. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачується сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодовань в сумі 309.147 зл. 69 кр.

На жите можна обезпечати єя через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаємних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористніші услуги і видає події і квити в руцім язиці.

Зголосені о уделені агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

LINIMENT. CAPSICI COMP.
aus Richters Apotheke in Prag.
Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichsten,
schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apo-
theken vorrätig ist, sehe man stets nach der
Mark: „Unter“.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ
повинна находити ся
Народописна карта

українсько-руського народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіти“, а виконана в літографічнім закладі

Андрій Андрійчина у Львові.

Книгарська ціна карти, наклееної вже на позолоті, виносить 3 зл. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зл. 50 кр., з рекомендованою перевисокою 3 зл.

Купити можна в „Просвіти“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскоріше!

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовського.

Із Найвищого приказу

Его ціс. і кор. Апостольского Величества

устроює ц. к. дирекція лотерейних доходів

XXXI. Д. К. ДЕРЖАВНУ ЛОТЕРИЮ,

з котрої чистий дохід присвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

своєї половини держави, між ними і 6000 зл. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“ в Чернівцях.

Ся лотерия обнимає 7816 виграних в готівці,

поділених на

148 виграних головних із 3834 попереднimi i 3834 слідуючими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті 100.950 зл. риньских а. в.

Тягнене послідує невідкладно 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стойть 2 зл. риньских а. в.

Льоси продає і адміністрація „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. лотерейних урядах, у всіх лотерейних колектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, поштових і телеграфічних, в конторах відміни, в урядах стацій железнічних і др.

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середньо-европейського.

відходять з Чернівців

до Неполоків, Снатина, Львова, Відня	1819	854	1232	404	1025
до Глібоки, Гадікфальви, Гатин, Іцкан і Бурдуженів	II48	351	832	—	635
до Садагури, Бояна, Повеселці	645	430	—	—	—

з Глібоки

до Карапчева, Сторожинця, Бергомету, Межибрідів	814	535	—	—	—
---	-----	-----	---	---	---

П'ятий поїзд іде на шляху Бергомет - Межибрідів 1-го марта до 3-го вересня що вівторка і вівниця.

з Гадікфальви

до Радівців	610	1003	228	612	805
---------------------	-----	------	-----	-----	-----

з Гатни

до Кімполюнгу, Турагумори, Вімі і Кімполюнгу	1010	201	—	—	—
--	------	-----	---	---	---

з Іцкан

до Сучави	327	630	1009	216	718
-------------------	-----	-----	------	-----	-----

з Вами

до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250
--------------------------	-----	-----	-----	------	-----

Поїзди ідуть що понеділка, другий з винятком понеділка, інший кождій дніни.

з Карапчева

до Чудина и. С. . . .	854	1007	615	—	—
-----------------------	-----	------	-----	---	---

Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, інший кождій дніни.

приходять до Чернівців

з Відня, Львова, Снатина, Неполоківців	II28	320	757	811	610
--	------	-----	-----	-----	-----

з Бурдженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глібокої	—	809	1212	350	1000
--	---	-----	------	-----	------

з Новоселиці, Бояна, Садагури	—	1113	950	—	—
---------------------------------------	---	------	-----	---	---

до Глібоки

з Межибрідів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева	635	1037	800	—	—
--	-----	------	-----	---	---

Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понеділок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межибрідів тільки від 1. липня до 31. вересня що понеділка і четверга; третій поїзд не іде в понеділки.

до Гадікфальви

з Радівців	542	855	115	550	747
--------------------	-----	-----	-----	-----	-----

до Гатни

з Кімполюнгу, Вами, Гурагумори, Качики	1258	625	—	—	—
--	------	-----	---	---	---

до Іцкан

з Сучави	442	842	130	630	837
------------------	-----	-----	-----	-----	-----

до Вами

з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
-------------------------	-----	------	-----	-----	-----	-----

Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на станціях Вамі, Драгоні і обох Молдавицях.

до Карапчева

з Чудина и. С. . . .	555
<td